

ΠΑΤΡΙΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ο ΚΟΡΟΥΛΛΟΣ

‘Ο ιατρός Κορούλλος. ‘Η ζωή του. ‘Η φυσιολογία του. Τέ πάθημα του δικαστικού. ‘Εγκλημα ή αυτεκτονία!... ‘Ο Κορούλλος διεπείθει βουλευτής. Τέ πρόγραμμά του. Βουλευτής... Κριεκουκίου. Κορούλλος και Δηλιγιάννης. ‘Ο κ. Μιχαλακόπουλος και ό μύθος της γκαμήλας κτλ. κτλ.

Ποτέ, ίσως, τό ρητόν «ουδς ύγιης σέ σάμα ύγιης» δέν άλήθευσ ά’ άνθρωπο, όσο στόν γιατρό και πολιτευόμενο Πατρών Κορούλλο. ‘Ηταν γέρος και όμως συγκέντρωνε σφρίγους και ζωή νέου. Κόκκινο μάγουλο, δεμένο σώμα άν και κοντό, και λευκά μαλλιά, πού πλαισίωναν ένα πρόσμομο πρόσχαρο, ροδαλό, ύγιείστατο...

Και δροσιά πνεύματος. Ποϋθε έπιγαζαν όλα αυτά. ‘Από την φύση, μέσα στην όποία ζούσε ό Κορούλλος και στην άληθεα, πού τόν δέκνονε.

‘Εκδρομές, λουτρά, άέρος καθαρός, βουνά, νά ή ζωή του!... Μιά φορά έκαμε μία περπορία από την Πάτρα ως την Τρίπολι. Και έξέδωσε κ’ ένα βιβλίό κι’ αυτήν. ‘Ηθογραφικό, τοπογραφικό, έθνογραφικό, γεμάτο παρατηρήσεις, πρωτοτυπία και δροσιά.

Χειμώνα καλοκαίρι έκανε λουτρά στη θάλασσα. ‘Επήγαινε κοντά στις ‘Ιτιές» τόν Πατρών κ’ έπλενε τό μπάνιο του όσο κρού κι’ άν έκανε. Μιά φορά, μάλιστα, συνέβη τό έξής άστείο :

‘Ηταν μία κρύα χειμωνιάτικη ήμέρα, μέ ήλιο όμως καθαρόν. Κάποιος νεομετατεθείς στην Πάτρα δικαστικός, θέλησε νά πάη ένα περιπάτο ως τις ‘Ιτιές και νά χορηγήσει λίγον ήλιο. ‘Εξάφνα βλέπει έναν άνθρωπο μέσα στη θάλασσα, λικνιζόμενον από τά κύματα.

Στέκεται, κυττάζει κι’ άνατριχιάζει... από τό κρού κι’ από τη φρίκη ! Κι’ άμέσως τόν βάζει στά πόδια, προς την πόλι, φωνάζοντας, σάν δικαστικός πού ήτανε !

— ‘Εγκλημα !... Αυτεκτονία !... ‘Ο κόσμος άναστατώθηκε, ή άστυνομία σημάχθηκε στό πόδι.

— ‘Ενα πτώμα εινε στη θάλασσα, βεβαίονε ό δικαστικός ταραγμένος. ‘Η εγκλημα έλαβε χρώαν, ή κάποιος αυτεκτόνησε.

— Μήπως ήταν κανένα κούτσουρο και σάς φάνηκε γιά άνθρωπος ; τόν ρώτησε ό διευθυντής της άστυνομίας, ό όποιος ήταν τότε ό κ. Δημητρίου, άν δέν άπαύμεθα.

— Καλέ άνθρωπος δλόκληρος ! Είδα ένα τόσο δά κεφάλι !

Τρέχει τότε ή άστυνομία επί τόπου και βλέπει τόν Κορούλλο... λουμένο και παίζοντα μέ τά κύματα, σάν γερο-ποσειδάων !...

Σίς έκλογές του 1909, ό Κορούλλος έξέθεσε ύποψηφιότητα βουλευτού στην Πάτρα. Δέν άνηκε σέ συνδυασμό. ‘Ηταν ανεξάρτητος. Στους λόγους μάλιστα πού έβγαλε στό λαό, καταφέρτεο κατά τών συνδυασμών, τους όποιους θεωρούσε «έκβιασμόν και έμπαϊσμόν τού ‘Ελληνικού λαού» !

Και τό έκλογικό του σύνθημα άκόμα, ήταν κατά τών συνδυασμών.

— ‘Ενας στό μάτσο !

Κι’ ό Πατριτικός λαός, λαός σφριγγός και έξυπνος, πήρε τό σύνθημα αυτό και συντάραξε την πόλι μέ τις ισχύες του :

— ‘Ενας στό μάτσο !... ‘Ενας στό μάτσο !... ***

Την έποχή έκείνη ό Κορούλλος έβγαλε και πρόγραμμα έκλογικό. Και σ’ αυτό όμως ήταν πρωτότυπος. Δέν έμνήθη τους άλλους ύποψηφίους, νά βγάλη δηλαδή την φάτσα του στόν δρόμο, μέ μυστάκια και παράστημα και σουφρωμένα φούδια.

Τό πρόγραμμά του περιείχε τό έξής :

— Μιά φορά, ήταν ένας παπιάς και είχε μία παπαδιά παρδαλή διαγογής. ‘Ο παπιάς στην αούλή του είχε διάφορα πουλερικά, ήγον κότες μέ τόν κόνορη, πάπιες, χήνες και ένα γάλο.

Μιά ήμέρα ή παπαδιά και ένα κί και ό κόνορης ό φαριλάτς, άμα είδε τόν παπιά, τού τά μαγείρησε μέ τό κουνουρίου του. ‘Η παπίτσες όμως φώναζαν ήμέπως.

— Πα-πα-π, τέτοιο πράγμα ! (Γιατί ήταν και αυτές μουρητάρες).

‘Η χήνες γιά νά μή γίνη καμμία σύγχισις στό άνδρόγγυνο, είνε :

— Σσσσσσσ ! ήγον σιωπή.

Και ό γάλος γιά νά σκεπάσθη τό πράμμα είνε :

— Μπούρδου-μούρδου μπούρδου ! ήγον ότι έ-γινε-έγινε !... Αυτό ήταν τό πρόγραμμα, ένας μύθος δηλαδή, τού όποιου την έννοια ξεγούσε προφορικά στό λαό.

λευτή, πού μέ τόσους άγώνες μήκη στή Βουλή. —Τό πόδι σου, τό ποδάρι σου ήτανε, τού είπεν ό μακαρίτης ό Δηλιγιάννης. Μόλις ήθεες σέ και άμέσως πέσαι !

Και ό Κορούλλος άπάντησε : — Κύριε Πρόεδρε, όταν βρωμάι τό ψάρι, δέν τού φταιν τά πόδια, τό κεφάλι φταίει.

Σ’ όλα του ό Κορούλλος ήταν έπιγραμμαιικός. ‘Όταν πρωτοεξελέγη βουλευτής ό Μιχαλακόπουλος, είχε ένα καμάρι και μία πότσα πού δέν λήγεται.

‘Ενα βράδυ λοιπόν έβη πού κάθονταν ό Κορούλλος στην πλατεία τού Γεωργίου, είπε σ’ ένα κύκλο Πατριγών :

— ‘Ελατε νά σάς πώ ένα μύθο. Μιά φορά, κ’έτι άνθρωποι πήγαν στό Χατζήληκι. Και έπειδή ήσαν φτωχοί, πήγαν και μία γκαμήλα, γιά νά φορτώσουνε τά πράγματά τους. Σάν γύρισαν από τό Χατζήληκι ή γκαμήλα ήταν όλο καμάρι και περφηναία.

— Είμαι χατζήνα, έώ, φώναζε, είμαι χατζήνα ! Και δέν ήθελε κανένα ζωο παιά νά χαιρητήση, και μέ κανένα νά συναναστραφή, ‘οτνε δουλειά καμμία παιά νά κάρη, ούτε κανέναν καταδεχόταν νά ιδή.

— Είμαι χατζήνα έγω, είμαι χατζήνα ! φώναζε. Και σήκωνε τόν λαμό της πού ψηλά, φούκωνε τη καμπούρα της, και περνούσε άκατάδεχτη...

Αυτά γίνονταν, παιδιά μου, όταν οι χατζήδες εν’ φτωχοί και άναγκάζονταν νά χρησιμοποιούν γκαμήλες. Τώρα καταλάβετε ποιό εινε οι χατζήδες, βρε παιδιά !

— ‘Ο ‘Ελληνικός λαός ! άπάντησαν οι φίλοι του.

— Και ποιά εινε ή γκαμήλα ;

— Καταλάβαμε... Καταλάβαμε... Ειν’ ό κύρ’ Άντρέας...

— Μά ή γκαμήλα, τού είπε κάποιος έχει πάντα κ’ ένα γαϊδουράκι πού άκολουθεί. Αυτή ή γκαμήλα δέν είχε γαϊδουράκι.

— Είχε. Τό γαϊδουράκι στην περισταία αυτή, εινε τό έκλογικό ρεζίμι !...

Κ’ ή παρέα έξακαρίστηκε στά γέλια.

‘Ο κ. Κάποιος

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». ‘Ο Κορούλλος ήταν έξαιρετικώς μερφοί σπας. ‘Εκτός τού βιβλίου του «Πελοποννήσιον από Πατρών εις Τρίπολιν» έξέδωσε και μονογραφίαν «‘Η ‘Εθνογραφία της Πελοποννήσου». Ηα τις όσας άνέτρεπε τά έπιχειρήματα τών ένων Ιστορικών περι έκκαλεισμού της Πελοποννήσου.

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ

ΟΙ ΝΕΟΎΟΡΚΕΖΟΙ

Δύο Νεοϋορκέζοι είχαν έπισκεφθί τελευταίως τό Λονδίνο και περνούσαν τις ώρες τους άπ’ τό πρωί ως τό βράδυ μέ κουτσουμπολιές εις βάρος τών ‘Εγγυλλέων. Μιά μέρα πέρασαν μπρός από τό μέγαρο τού πρωθυπουργού, [στην Ντάουνγκ Στριτ].

— Σπίτε γιά πρωθυπουργό μία φορά ! λέει ειρωνικά ό ένας.

— Και τί άμάε ! προσδέτει ό άλλος, δειχνοντας ένα αυτοκινητό μέ δυό θέσεις, πού στεκότανε στην πόρτα τού μεγάρου. Στη Νέα ‘Υόρκη κ’ ένας υπάλληλος άκόμα θά ντεπετότανε νάχη τέτοιο άμάε.

Τή στιγμή έκείνη ένας κύριος βγήκε από τό μέγαρο και άνέβηκε στό αυτοκίνητο πού κείριμανε.

— Μορέ φάτσα ! είπε τότε ό ένας άπ’ τους Νεοϋορκέζους.

— Σωστός μκούφος !... πρόσθεσε ό άλλος.

Ταυτόχρονης περνούσε μπροστά τους ένας άστυφύλαξ.

— Παρακαλώ, μπορείτε νά μές ! πήτε πούδ’εινε ό κύριος αυτός ; τόν ρώτησαν οι Νεοϋορκέζοι.

— Εδώρισαν, άπάντησε ό άστυφύλαξ. Είνε ό κύριος ‘Αουτον, πρεσβευτής τών ‘Ηνωμένων Πολιτειών !

Κόκκαλο οι Νεοϋορκέζοι.

